

'We hoorden een belofte aan de schaduwzijde van welvaart'

“Misschien begint het,

*met een oproep.. een statement.. een belofte aan elkaar,
misschien zijn we onderweg.. naar een toekomst die vertelt;*

*“aan hen die alles hebben, zal de wereld worden gegeven,
en van hen die niets hebben, zal alles worden ontnomen”*

*en soms kan ik het missen;
een toekomst waar we jarenlang naar uitkeken, een aarzelend
voorland, dat zich vergiste in haar eigen vertes,
een droom die zegt:*

*“al ben je hier nog nooit geweest,
verlang je naar mij terug”*

*ja, soms hebben we niet door, hoe lang we al in het rood leven,
dat er iets afbrokkelt, terwijl we zo ons best doen..
om te bouwen aan al onze morgens...*

*...maar wellicht, is onze economie langzaam maar zeker,
berooft van haar ethiek ergens op klaarlichte dag,
pleegden we jarenlang roofbouw, op een toekomst,
die zoveel van onze dromen bergen zou,
dus hoe creëer je noodzaak, hoe bouw je collectieve urgentie?
hoe leren we elkaar...
dat ware groei niet enkel vermenigvuldiging kent..?*

*misschien zijn we gegroeid tot iets, wat ons stilletjes in een luwte,
van elkaar wegdrijft, leek het er windstil,
terwijl een storm met de jaren opkwam, misschien,
moeten we vragen naar de relatie tussen collectief welzijn
en bandeloze weelde, misschien moet we vragen:
hoe leren we.. : wat de betekenis van winst en materie is,
wanneer je de belofte hoort, aan de schaduwzijde van welvaart?*

*het zijn de dingen waar deze samenleving al zo lang
aan gemeten wordt, in een wereld die denkt, die gelooft,
dat ware groei altijd sprinten kan, niet weet dat het soms,
even op adem moet komen, :)
dat vooruitgang, soms ook in vermindering te vinden is,
ja, noem het voorspoed en weelde,*

*noem het giftige voortvarendheid,
noem het simpelweg de dingen die we ooit leerden,
en nog altijd kennen, noem het vooruitgang,
zolang schade en verlies, mij niet raken kunnen,
noem het zó niet langer, noem het 'dit niet meer'*

*... Zo rust ik mijn blik op de toekomst, en zie hoe we snakken naar
adem, maar lucht tekortkomen, ja deze woorden, en dit verhaal,
is als je steeds weer probeert, de feiten ergens aan op te hangen,
maar alles wat je ziet, uit waanzin aan elkaar hangt,
het is als je steeds weer, houvast probeert te krijgen,
op de dingen die ons mens maken, als je tussenons een afstand
ziet groeien, maar geen grond verschuiven,
en nee het is niets nieuws: dat men enkel verdwaalt,
in de dingen die wijzelf bedachten:
in systemen en constructen, in structuren en andere doolhoven,
in ideeën bedacht door mens, maar die zoveel mensen uitsluiten,*

*ja dit is, wat ik probeer te zeggen; onze economie,
vertelt zoveel meer, dan enkel de optelsom, de transactie,
de sporen van winst die zich sleten, tot het groeven werden,*

*deze economie vertelt ons over, onze smeulende verlangens,
het vinden van elkaar, in de sprongen die we wagen,
in steeds weer een stap voorwaarts, die geen kloof,
maar ruimte ontplooit, het blootlegt om te streven
naar de dromen die we dragen, want ik sta hier als statement,
een belofte, een onbreekbaar contract,
dit onlosmakelijk samenkomen voor de dag van morgen
en de dromen van een ieder, die we er samen in moeten beschermen,*

en zo vraag ik mezelf steeds weer af:

welke som berekent medemenselijkheid?

*hoe geloven we, dat onze waarden ook voorbodes kunnen zijn van nieuw leven,
ideeën en keuzes die kloven dicht kunnen?*

*En ik begrijp het wel, die transactie op transactie;
maar hoe staan we onze sporen van winst,
niet langer toe om toekomstige wegen te versperren?
hoe kunnen we samen strijden in het speelveld,
van collectieve uitdaging?*

*hoe leer je een samenleving; dat onze toekomst verscholen ligt,
in onze gedragingen in het nu? hoe we hoop richting geven, op onbekende
paden en bovenal, hoe kerven we de belofte in de palmen van onze
samenleving? welk verhaal willen we straks vertellen? en hoe laten we,
donkergrijze luchten opklaren tot helderblauw?*

*ja, het gaat nog altijd om, op dagen niet anders dan deze,
durven te geloven in de noodzaak en verandering
die voor ons liggen, steeds weer onthouden;*

*dat we moeten blijven geloven, zolang we het nog niet kunnen zien,
dat wat bedekt ligt, niet voorgoed bedolven hoeft te zijn,
dat waar we ooit strompelden in het donker,
we op een dag weer zullen dansen in het licht,
waar we ooit ontwricht werden, door de keuzes die we maakten,
we op een dag weer, vederlicht vliegen zullen,*

dus sta mij toe, om af te sluiten, met die steeds weer, terugkerende beloftes;

elkaar blijven vinden in de dingen die ons mens maken,

*blijven geloven, dat niet alles, niet alles wat ogenschijnlijk het evenwicht weet
te bewaren, waarachtig in balans is,*

*elkaar houvast bieden, in de dingen die gaandeweg door onze vingers
dreigden te glippen,*

en zo onthouden, dat er werelden verscholen liggen, in ieder mensbeeld,

*dus wie je ook bent, wat je ook doet:
als je iets vraagt over onze economie, vraag dan dit:*

wat wil je meegeven, aan de wereld en de mensen om je heen?

*hoe zorgen we ervoor, in de woorden die we spreken,
elkaars taal te vinden?*

*en hoe dichten we een kloof, hoe creëren we ruimte,
tussen de cijfers en getallen, voor onze dromen, die we dragen?"*

*~ **Myron Hamming**
Stadsdichter van Groningen*